

Sygn. akt IV Ka 894/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

Sędziowie: SSO Ireneusz Bieniek

SSO Aneta Mansfeld

Protokolant: Prot. Aneta Woźniczka

przy udziale Zbigniewa Grzesika Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 roku, sprawy

A. B.

oskarżonego o przestępstwa z art. 209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 18 lipca 2014r. sygn. akt II K 988/13,

uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 230 (dwieście trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Ireneusz Bieniek SSO Jadwiga Żmudzka SSO Aneta Mansfeld

Sygn. akt IV Ka 894/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 2 grudnia 2014 roku

A. B. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 2011 roku do lipca 2012 roku w S. woj. (...) uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie małoletniej córki N. B., przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

II. w okresie od listopada 2012 roku do września 2013 roku w S. woj. (...) uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie małoletniej córki N. B., przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wieliczce, wyrokiem z dnia 18 lipca 2014 roku sygn. II K 988/13 orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. oskarżonego A. B. uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do czerwca 2012 r. w S. województwa (...) uporczywie uchylał się od ciążącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie jego małoletniej córki N. B., czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co stanowi występki z art. 209 § 1 k.k.

i za to na mocy art. 209 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 209 § 1 k.k. i za to na mocy art. 209 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone w punktach I i II niniejszego wyroku za zbiegające się przestępstwa, orzeka wobec oskarżonego A. B. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie III. niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 4 (czterech) lat próby;

V. na mocy art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na mocy art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do bieżącego systematycznego łżenia w okresie próby na utrzymanie jego małoletniej córki N. B.;

VII. na zasadzie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 904,11 (dziewięćset cztery ¹¹/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego i zarzucił mu:

1. obrazę przepisu prawa materialnego a to art. 209 §1 kk poprzez bezzasadne przyjęcie, że oskarżony zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa określone powołanym przepisem prawa poprzez:

- działanie uporczywe,
- uchylanie się od nałożonego na niego obowiązku,
- narażenie osoby najbliższej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

2. obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a to art. 5 §2 kpk, poprzez rozstrzyganie wszelkich pojawiających się w toku postępowania i nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. B.,

3. obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a to art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, poprzez bezpodstawne założenie, iż oskarżony A. B. celowo i świadomie mając taką możliwość zaprzestał realizowania swojego obowiązku alimentacyjnego przez co uchylał się od tego obowiązku - w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiały sprawy prowadzi do zasadnego wniosku, że co najmniej brak jest danych uzasadniających podejrzenie popełnienia przez wymienionego zarzucanego mu przestępstwa

z ostrożności procesowej:

5. obrazę prawa materialnego, art. 53 kk - poprzez niewłaściwe zastosowanie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary
6. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do charakteru sprawy i społecznego niebezpieczeństwa zarzuconego oskarżonemu czynu.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, poprzez uniewinnienie oskarżonego A. B. od zarzutów popełnienia przypisanych mu przestępstw, określonych dyspozycją art. 209 §1 kk - dwukrotnie,
- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, że społeczna szkodliwość zarzuconych oskarżonemu czynów jest znikoma i umorzenie postępowania

z ostrożności procesowej:

- warunkowe umorzenie przedmiotowego postępowania przy przyjęciu, że oba zarzucone oskarżonemu czyny charakteryzują się nieznaczną społeczną szkodliwością czynu,
- uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Wszystkie zarzuty podniesione w apelacji są nietrafne i apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe i dokonał skrupulatnej oraz wnikliwej oceny całego zebranego materiału dowodowego. Ocena wszystkich dowodów jest oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności. Rozumowanie Sądu, jak idzie o dokonaną ocenę dowodów pozbawione jest cech dowolności, sprzeczności, niejasności, wszystkie dowody ocenione zostały z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy. Tym samym ocena dowodów, jako zgodna z dyspozycją art. 7 k.p.k., z ochrony tego przepisu korzysta. Kontrola odwoławcza stwierdza, iż Sąd Rejonowy, opierając się o poprawną ocenę dowodów, prawidłowo ustalił stan faktyczny.

Dowody ujawnione przez Sąd Odwoławczy w postaci potwierdzeń zapłaty bieżących świadczeń alimentacyjnych przez oskarżonego oraz na zakup artykułów szkolnych i książek (k. 156-162), nie dają podstawy do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy ani do podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez ten Sąd.

W sprawie, wbrew zarzutowi apelacji, nie doszło do obrazu art. 424 k.p.k., o czym mowa w uzasadnieniu apelacji. Zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. uzasadnienie powinno zawierać wskazanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, zaś w myśl pkt 2 tego przepisu, uzasadnienie powinno także zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Paragraf 2 stanowi zaś, że należy przytoczyć okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a także przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził Sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Sąd więc powinien wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń. W uzasadnieniu wyroku musi być przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym (por. wyrok SN z dnia 29.09.1973r. IIKR 105/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 47; wyrok SN z dnia 18.01.1980r. IIIR 424/79, OSNPG 1980 nr 7 poz. 98; wyrok SN z dnia 14.06.1984r. IKR 120/84 OSNPG 1984 nr 12 poz. 115). Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku wskazał szczegółowo i w sposób wyjątkowo staranny, jakie fakty uznał za udowodnione, jakie za nieudowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach, odrzucając inne.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał również podstawę prawną wyroku. Skoro zatem uzasadnienie wyroku zawiera wszystkie wyżej wskazane elementy, jakie są wymagane przepisem art. 424 k.p.k., tym samym zarzut uchybienia temu przepisowi jest niezasadny.

W sprawie nie doszło do naruszenia treści art. 4 k.p.k. Kontrola instancyjna prowadzi bowiem do wniosku, iż Sąd Rejonowy zgodnie z wymogiem art. 4 k.p.k. przeprowadził dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Mógł zaś uwzględnić tylko te okoliczności, które wynikały z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne. Żaden przepis procedury karnej nie nakłada na Sąd orzekający obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Nie jest to bowiem możliwe w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody są ze sobą sprzeczne, a tak jest w niniejszej sprawie. Wówczas Sąd I Instancji obowiązany jest jednym z nich dać wiarę, a innym waloru wiarygodności odmówić, zaś ocenę swoją uzasadnić, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., co też Sąd Rejonowy uczynił.

W sprawie nie doszło również do naruszenia art. 410 k.p.k. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi tylko wówczas, gdy Sąd orzekający opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego, a zatem, gdy jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają. Taka natomiast sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi. Każdy z dowodów został przeprowadzony na rozprawie, a następnie - niezależnie od jego wartości procesowej w kontekście interesów oskarżonego – poddany analizie i ocenie.

Dysponując kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, Sąd Rejonowy dokonał na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych, które wiernie odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzeń stanowiących przedmiot rozpoznania niniejszej sprawy.

Przypomnieć tutaj należy, że zasada określona w art. 410 k.p.k. obowiązuje nie tylko Sąd ferujący wyrok, ale i wszystkie strony procesu, które przedstawiając własne stanowisko - nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków (por. wyrok SN z dnia 30.08.1979 r., sygn. akt III KR 196/79, OSNPG 1980 r., Nr 3, poz. 53).

Chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zgodnie z utrwalonym już poglądem wyrażonym w orzecznictwie i podzielonym przez Sąd Odwoławczy, błąd ustaleń faktycznych istotnych w orzekaniu zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniom wiedzy, kłóci się z zasadami rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest zasadny, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska Sądu czy do polemiki z ustaleniami Sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie wystarcza zatem do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu ustaleń. Zarzut taki bowiem powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń (vide: wyrok S.A. w Krakowie z dnia 14.05.2008r., sygn. akt II AKa 50/08, KZS 2008/7-8/64). Autor skargi apelacyjnej we wniesionym przez siebie środku odwoławczym upatruje dokonania przez Sąd I Instancji błędnych ustaleń faktycznych, powołując się na wybrane przez siebie dowody i dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego, z którego wyciągnął własne wnioski, pomijając te dowody (fragmenty dowodów), które przekonały Sąd Rejonowy o winie oskarżonego. Taka krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowanego wybiórczo, z pominięciem tych dowodów (fragmentów dowodów), które obciążają oskarżonego, a także nie wykazująca jednocześnie, aby Sąd I instancji którąkolwiek regułą swobodnej oceny dowodów naruszył, nie może skutecznie uzasadniać podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd I Instancji nie naruszył również reguły określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych. Nie są miarodajne wątpliwości w tej mierze podnoszone przez skarżącego. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2

kpk, nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy Sąd meriti rzeczywiście podjął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie SN z dnia 23.02.2006 r., sygn. akt III KK 335/05, Lex nr 180797, postanowienie SN z dnia 10.10.2012 r., sygn. akt V KK 61/12, Lex nr 1228657, wyrok SA w Krakowie z dnia 5.09.2012 r., sygn. akt II AKa 118/12, KZS 2012/10/40, wyrok SA w Krakowie z dnia 24.07.2012 r., sygn. akt II AKa 114/12, KZS 2012/9/41, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 09.05.2012 r., sygn. akt II AKa 113/12, Lex nr 1164208, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 11.04.2012 r., sygn. akt II AKa 89/12, Lex nr 1162858). Wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (tak postanowienie SN z dnia 13.01.2004r., sygn. akt V KK 170/03, LEX nr 109496). W analizowanej sprawie Sąd Rejonowy wszystkie zgromadzone dowody sprawdził i poddał logicznej ocenie, ustalając na podstawie obdarowanych wiarygodnością dowodów fakty, nie dopatrując się, słusznie, istnienia nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości.

Kwoty ściągnięte od oskarżonego przez komornika w październiku 2013r. skutkowały tym, że miesiąc ten nie został objęty zarzutem. Wpłaty te, podobnie jak późniejsza wpłata oskarżonego w listopadzie 2013r. na kwotę przeszło 17 tys. zł, nie dają podstawy do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej. Kwoty przewyższające wysokość miesięcznych alimentów stanowiły naprawienie szkody za okres objęty przypisanym czynem oraz uregulowanie zobowiązań za poprzednie okresy.

Sąd Rejonowy miał na względzie, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego, choć werbalnie przyznał się do stawianego mu zarzutu, w treści swoich wyjaśnień wskazał, że alimentów nie płacił z uwagi na swoją złą sytuację materialną. Sąd Rejonowy trafnie odrzucił jako niewiarygodne jego wyjaśnienia, iż w okresach obejmujących zarzuty nie miał dostatecznych środków finansowych na lożenie na utrzymanie córki, a swoje stanowisko w tym względzie Sąd przekonująco uzasadnił.

Wbrew odmiennej treści apelacji, Sąd Rejonowy miał na względzie treść opinii sądowo-psychiatrycznej, dotyczącej oskarżonego, co wprost wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku.

Sąd Rejonowy miał za zadanie dokonanie osądu w granicach zarzutów przedstawionych oskarżonemu w niniejszej sprawie, nie zaś dokonywanie oceny, czy oskarżony popełnił przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. za poprzednie okresy. Kwestie te zostały już rozstrzygnięte w poprzednich wyrokach.

Przy dokonywaniu oceny, czy oskarżony ponosi winę za zarzucane mu w niniejszej sprawie czyny, Sąd Rejonowy nie mógł kierować się tym, czy i w jaki sposób przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie będzie rzutować na kwestię zarządzenia wykonania poprzednio orzeczonej kary.

Sąd Odwoławczy podziela ocenę Sądu Rejonowego co do tego, że działanie oskarżonego wyczerpuje znamiona „uporczywego uchylania się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej” i znamię „narażenia jej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych”. Sąd Odwoławczy nie widzi potrzeby powielania argumentacji przedstawionej szczegółowo przez Sąd Rejonowy, które w pełni podziela. Dodać tylko należy, że apelujący pomija, iż matka dziecka osiągała niskie zarobki, że na utrzymaniu miała – poza małoletnią pokrzywdzoną – także drugie dziecko. Apelujący podając, że dochody matki to kwota 2250 zł netto pomija, że zarabia ona 1200- 1300 złotych netto miesięcznie. Pobiera alimenty i świadczenie rodzinne. Rodzina za strony byłej żony oskarżonego pomaga jej w utrzymaniu małoletniej pokrzywdzonej i jej siostry, sprawuje nad nimi pieczę. Matka dzieci korzysta z pomocy opieki społecznej (dofinansowanie kolonii córki N.), nie ma środków, ażeby sama mogła korzystać z wczasów.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stopień społecznej szkodliwości czynów.

Przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów jest w pełni prawidłowa.

Żądanie apelującego warunkowego umorzenia postępowania, abstrahując od stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, jest niezasadne, jako że art. 66 § 1 k.k. wymaga uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne, a oskarżony był już dwukrotnie karany za przestępstwa umyślne.

Niezasadne są zarzuty naruszenia art. 53 k.k. i rażącej niewspółmierności kary.

Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2000 sygn. akt II AKa 218/00 (KZS 2001/1/33) „nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00)". Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r. sygn. akt II AKa 116/00 (opublik. w Prok. i Pr. 2002/1/29) wskazał natomiast, iż „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.”

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 53 k.k.

Sąd I Instancji prawidłowo ustalił stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości czynu. Kontrola podniesionych w apelacji okoliczności prowadzi do wniosku, że skarżący nie wykazał, aby Sąd I instancji dokonując wymiaru kary w sposób nienależyty dokonał wartościowania i oceny ustalonych w sprawie okoliczności obciążających i łagodzących.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił katalog okoliczności łagodzących i obciążających, mających znaczenie przy wymiarze kary, przydając im właściwą rangę i znaczenie. Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe są adekwatne do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości każdego z czynów, uwzględniają cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Kara łączna została orzeczona prawidłowo.

Reasumując, wymierzona temu oskarżonemu kara jest celowa, zasłużona i sprawiedliwa.

Nie zachodzą żadne okoliczności wymienione w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k., podlegające uwzględnieniu z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zasądził od oskarżonego kwotę 230 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że oskarżony, osiągający dochody, jest w stanie je uiścić. Na tę kwotę złożyło się: 180 zł tytułem opłaty, 20 zł tytułem ryczałtu za doręczanie korespondencji w toku postępowania odwoławczego oraz 30 zł za uzyskanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego odnośnie karalności oskarżonego.

SSO Ireneusz Bieniek SSO Jadwiga Żmudzka SSO Aneta Mansfeld